

Un relat: Resistència i rendició

Ds, 23/11/2013 per Marta Nin

[Una catalana a Roma](#)

RESISTÈNCIA I RENDICIÓ

"The darkness is enough"

Thomas Merton, The Search for Solitude

Ningú no havia encès els llums de l'habitació. La penombra s'hi estenia lentament i ho acarona tot, menys la dona negra, sola, asseguda al centre de la cambra. Duia un vestit blanc, color de la mort al nord del Camerun, i ara que fosquejava només aquella blancor semblava que il·luminés l'ambient. La pell negra de la dona era en canvi un matís més en l'habitació.

Com passa sovint als africans, el seu cutis era força llis malgrat el pas del anys, i l'únic detall que en revelava l'edat madura era la grisor dels cabells arrissats i també de les celles, que ara ella corrugava en una expressió de patiment. La dona seia en una antiga cadira de fusta amb les espatlles i el pit contrets, com si estigués intentant suportar un pes gravós. També tenia les cames rígides. Sobre els genolls, hi recolzava les mans, petites i carneses. Les apretava amb força, pel turment i el malestar que l'aclaparaven.

Li quedaven només uns minuts abans de veure's abocada al seu ineluctable destí. Era alta i robusta, però la tribulació li donava una fesonomia de dona gràcil, indefensa.

Malgrat la tensió, o potser justament per aquest motiu, romanía quieta en aquella cadira, només el seu esguard espantat vagarejava per la cambra en clarobscur, com a la recerca d'un contrafort on agafar-se. En la penombra brillaren els seus ulls foscos quan veieren el perfil d'un crucifix.

Altres persones també havien patit allà mentre esperaven, com ella, en aquella habitació. A vegades les actituds de l'espera havien posat en evidència que no mereixien, per un motiu o un altre, el destí al qual anaven a l'encontre. Hi havia persones que havien plorat. Ella ara volia fugir. Canviar el seu lloc per algú altre. Ben segur hi havia gent miserable que hauria desitjat aquella fi. Ella no. Ara més que mai volia tornar a casa seva, la cabana que el pare havia fet amb les pròpies mans barrejant terra amb aigua de pluja. Eren així les cases del seu poble. Cases amb arrels al cel. Per a si mateixa no havia anhelat mai res més que un sostre semblant. Qui havia dictat el veredict del seu destí no ho podria arribar a entendre mai.

Fixos els ulls en la creu, la dona va eixamplar els narius i va respirar fondo per retenir les llàgrimes. Engolí el principi d'un plany. Inspirà profundament un cop més, redreçant l'esquena al mateix temps i, quan va expirar l'aire, aclucà les parpelles i es quedà amb el cap cot, desarmat. Va obrir els ulls i alçà el cap per buscar novament el perfil del crucifix. S'havia fet molt fosc. Més que veure on era la creu, intuï el lloc on era penjada.

The darkness is enough. N'hi ha prou amb la foscor. Això era veritat si ella es quedava allà a la cambra per sempre, a les fosques. Però el seu futur immediat es trobava més enllà d'aquelles parets, on era de dia, hi havia llum. Sabia que allà fora hi havia molta gent esperant, molta, i que s'alegrarien de veure-la, que ho esperaven des de feia tant de temps...!

Rendir-se era l'única via possible. Destensà lleument el rostre. Respirà ben fondo un altre cop.

Abans que la foscor embolcallés tota la cambra, algú va obrir la porta a les seves espatlles, encengué els llums i la cridà amb un apellatiu que la dona pogué sentir com propi.

Havia arribat el moment.

Es va aixecar de la cadira i es va encaminar cap a la porta de sortida de l'anomenada *Sala de les Llàgrimes*.

A la plaça de Sant Pere tothom l'esperava sense saber encara qui era. Els fidels escoltarien aviat, per primer cop: *Habemus mamam...!!!*

Marta Nin